

TREIMEA ESTE CONTRARA IMPARATIEI LUI DUMNEZEU

"Domnul, Dumnezeuul nostru, este un singur Domn" Deuteronom 6:4.

I EHOVA, Dumnezeuul nostru, este numai un Iehova! Si tu sa iubești pe Iehova, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta". (Deut: 6:4, 5, trad. străină) Din acest motiv, pe care l-a arătat Moise aci, nici el și nici profesii credincioși, care au urmat după el până la Maleahi, n'au învățat o treime și n'au crezut în așa ceva. Nașlunile păgâne au învățat în timpul lor diferite idei despre o treime sau trinitate, de pildă Babilonienii, Asirienii, Grecii, Chinezii, Hindușii și așa mai departe, dar nu nașlunea aleasă a lui Iehova. Toți profesii Săi sfinți au înștiințat pe poporul Său ales, ca nu cumva să primească învățăturile religiei ale unor astfel de nașluni păgâne sau să facă un compromis cu ele. Motivul pentru aceasta a fost, că aceste învățături, și aceea despre o așa numită „treime”, au fost false. Erau „învățături de ale demonilor” inspirate de demoni nelegiuiți, cari s'au împotrivit unui singur Dumnezeu viu și adevărat. Din acest motiv, apostolii lui Isus Christos au călcat pe urmele profesilor credincioși, cari au trăit înaintea lor, prin faptul că nici ei n'au învățat o „treime”, ci ceva de-a-dreptul contrar acestuia.

2 Cuvântul grecesc *triás* a fost în uz încă înainte de Christos, și anume în scrierile lui Platon, un filozof păgân din Atena, Grecia, care a trăit în secolul al 5-lea și al 4-lea înainte de Christos. Acest cuvânt, care înseamnă numărul trei sau treime, apare în opera lui Platon intitulată *Phädon*, care conține un dialog despre cugetul nemuririi sufletului omului. Cuvântul *triás*, trinitate sau treime, nu apare în Sfintele Scripturi grecești, care au fost scrise de către apostolii și ucenicii lui Isus Christos; dela raportul Evangheliei lui Matei până la Apocalipsa lui Ioan nu se găsește. Cartea Faptelor Apostolilor s'a scris cam în anul 61 d. Chr. așa dar, cam la 28 de ani după timpul lui Isus Christos, și totuși ea nu conține nicăieri un raport că apostolii s'ar fi întrunit laolaltă și ar fi stabilit un crez, în care s'ar exprima credința lor într'un Dumnezeu din trei persoane, la care toate trei persoanele ar fi unul și același Dumnezeu, din aceeași substanță asemănătoare. Și toate trei ar fi asemenea una cu alta, în ceea ce privește existența, puterea și mărișlă lor. Ioan a fost ultimul apostol, care a rămas în viață. El și-a scris cele trei epistole și raportul Evangheliei sale și Apocalipsa în ultimul deceniu al primului secol după Christos, adică la mai mult ca 60 de ani după timpul lui Isus Christos. Și totuși acest scriitor târziu n'a învățat și n'a manifestat ceva credință, că ar exista o treime de persoane cari ar fi la fel în ceea ce privește rangul, puterea și ființa, cari toate trei ar fi deosebite una de alta și totuși ar fi contopite toate trei într'un Dumnezeu.

3 Teofil din secolul al doilea, un aderent al lui Platon, care a fost episcop în Antiohia, Siria, a introdus cuvântul *triás* cam în anul 180 d. Chr. în scrierile sale religioase. Către sfârșitul aceluiași secol scriitorul latin Tertullian a tradus cuvântul *triás* în latinește, ceea ce însemnează treime, și astfel această noțiune a fost introdusă în scrierile religioase ale creștinătății. Acest Tertullian a fost primul care

a întrebuințat expresiunea latină *persona* sau *personă*, ca să arate prin ea pe un individ cu particularități personale; și el vorbește despre Tatăl și despre Fiul și despre spiritul sfânt ca despre tres *personae* sau despre trei persoane dotate cu rațiune. În același timp Tertullian susține, că între ele ar exista unitatea de ființă *unitas substantiae*, pentru că ele toate n'ar avea început, ci ar exista dintr'un trecut vecinic. Așa putem noi vedea că învățătura, conform căreia Iehova Dumnezeu, Christos Isus și spiritul sfânt ar fi trei persoane într'un Dumnezeu sau un Dumnezeu întreit nu se trage din timpul apostolilor sau din primul secol. Ea se trage dintr'un timp de aproape o sută de ani mai târziu, ceea ce a fost destul de târziu pentru apostasia sau lepădarea de credință adevărată, despre care Pavel a zis că este în curs încă în zilele sale, pentru că să împingă pe oameni departe dela adevăr și să-l ducă la învățăturile zăpăcitoare ale păgânismului. - 2 Tes. 2:3-12.

4 În secolul al patrulea, adică în anul 325, a avut loc, în urma certeii aprinse din cauza acestei învățături a treimii, sinodul religios dela Nicea. Acest sinod n'a fost prezidat de episcopul din Roma; ci de împăratul nebotezat Constantin care a prezidat ca pontifex maximus. Printr'o ordonanță a lui Pontifex Maximus, Constantin, a fost rostită excomunicarea împotriva lui Arie, care s'a împotrivit învățăturii treimii, și împăratul și-a dat sprijinul crezului, care a fost stabilit de către cei ce-au mărturisit treimea sub Atanasie și a fost numit cheredel nicean sau niceic. Acest crez a fost impus cu forța prin sabia împăratului ca obligatoriu pentru Imperiul Roman. Cheredel nicean n'a fost făcut în latinește, ci în grecește; în el se spunea: Noi credem într'un Dumnezeu, Tatăl atotputernic, Creatorul tuturor celor văzute și nevăzute, și într'un Domn Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, singurul născut din Tatăl, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut și nu făcut, de aceeași ființă cu Tatăl, de care au fost făcute toate, atât lucrurile în cer cât și lucrurile pe pământ... și în spiritul sfânt. Crezul se termină cu afurisirea aceloră, care nu-l primesc. Noi îndrăsnim să înfruntăm această anatema!

5 Ziarul catolic (american) *The Register* și-a permis să publice în ediția sa locală din Denver, Colorado, Duminică, în 10 Octombrie 1943, încunoștințarea, că poziția noastră „este de fapt o reînviere a arianismului”. Noi însă nu ne întoarcem la învățăturile unui Arie. Noi mergem mai departe înapoi, și zănume la învățăturile apostolilor, și de acela ne referim la Sfânta Scriptură însăși, care a existat cam cu trei sute de ani înainte de Arie. După o cercetare a ceea ce a zis și a făcut Isus și a ceea ce au zis și au făcut apostolii și ucenicii Săi, vom constata din sursă primă, dacă ei au învățat așa ceva confuz, nerațional și inexplicabil ca învățătura despre treime. Nimeni să nu ne abată dela această cercetare prin obiecțiunea, că treimea este un mister, pe care noi nu trebuie să-l explicăm sau să-l înțelegem. Lasă să procedăm cu răgăclune, așa cum au făcut creștinii din Berea cu privire la învățăturile apostolului Pavel. Despre el este spus: „Au primit

cuvântul (apostolic) cu toată râvnă, și cercetau Scripturile în flecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa". (Fapte 17 : 11) În felul acesta dăm peste ceea ce zice Cuvântul lui Dumnezeu despre subiectul acesta și nu urmăm tradițiile bătrânilor religioși, pe cari Isus Christos l-a condamnat.-Mat. 15 : 1-9.

6 Poate că se va părea, ca și cum ne-am întoarce înapoi la ceva învechit, când discutăm chestiunea dacă există o treime; la ceva ce aparține timpului, când o teologie veche, mucegăită, în creștinătate a condus cuvântul. Totuși aceasta nu este așa. Nimic altceva n'ar putea fi acum mai actual, deoarece națiunile pământului se află în răscolire și partea văzută a lumii se desparte într'un bloc apusean și unul răsăritean, în timp ce blocul răsăritean este condus de către aceia, cari tăgăduiesc existența lui Dumnezeu, a lui Iehova, și blocul apusean susține a crede într'o treime și prin urmare crede, că este sprijinit de o treime divină. În mijlocul acestei lupte egoiste pentru stăpânirea lumii a sosit pentru Dumnezeuul adevărat și vlu Iehova timpul, ca să se justifice pe sine însuși cu privire la înțelegerea, cine este El și ce însemnează poziția Sa adevărată și legitimă și puterea și autoritatea Sa în univers. Noi trăim în timpul împlinirii profesiei următoare: „Și în cer s'au auzit glasuri puternice, cari ziceau: Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Christosului Său (Împărăția acestel lumi a devenit împărăția Domnului nostru și a Christosului Său, Catholic Confraternity New Testament.) Și El va împărăți în vecii vecilor.... Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mâna Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți".-Apoc. 11 : 15-18.

7 Intrucât întrebarea domniei mondiale este pusă pe planul întâi ca în niciun timp din trecut, n'a existat niciodată mai înainte o situație în lume, în care ar fi fost mai potrivit, de a aduce dovada pentru adevărurile exprimate în psalmul 83 înaintea fiecăruia. „Dumnezeule, nu tăcea. Nu tăcea, și nu te odihni, Dumnezeule! Căci lată că vrăjmașii Tăi se frământă... Să fie rușnași... și să piară! Ca să știe (pentru ca oamenii să poată ști. B. engl) că numai Tu, al cărui nume este Domnul (Iehova), ești Cel Prea Înalt pe tot pământul".(Ps. 83 : 1, 2, 17, 18) Întrebarea suveranității este legată cu aceasta și trebuie decisă public, pentru că Moise a zis că există numai un Iehova și nu trei Iehova. Este deci Iehova mai presus de toți ca Dumnezeuul cel mai înalt?

8 În timp ce blocul răsăritean condus de către comuniști tăgăduiește existența lui Iehova, blocul apusean al națiunilor declară solemn că Iehova nu este singur în suveranitatea Sa. Se susține că El o împarte cu alte două persoane, despre care se spune, că ele sunt Fiul, Isus Christos, și spiritul sfânt. Așa numitul „cheredeu atanasian", care a fost primit de către organizațiile religiei grecești, romane și protestante, conține susținerea tare următoare: „Și în această treime nu este nimic mai curând sau mai târziu, nimic mai mare sau mai mic, nici toate trei persoanele sunt cu totul egale veșnic și de același fel, așa că prin toate, după cum s'a spus, este de adorat atât unicimea în treime, cât și treimea în unitate. Cine vrea să fie deci fericit, trebuie să cugete astfel despre treime". Să lăsăm pe religioniști să spună astfel de lucruri, totuși, credința într'o tre-

ime nu va mântui națiunile apusene în Armaghedon, în care război merg atât blocul apusean cât și blocul răsăritean în împotrivire unită în contra împărăției lui Dumnezeu. Credința ei despre treime nu va mântui sistemele religiei creștinătății de sfârșitul ei de foc, de sfârșitul unei „curve" care li este pregătit de mâna stăpânilor mondiali scârbiți, cum este descris aceasta în apocalips, capitolul 17, versetele 12-18. Niciun Dumnezeu întreit nu va veni în ajutorul religiei organizate cu tot crezul ei atanasian, pentru că un astfel de Dumnezeu nu există.

N u î n d a t ă

9 Cu ocazia întemeierii împărăției lui Dumnezeu, Iehova Dumnezeu pune pe Fiul Său Isus Christos ca stăpânitor pe tron și îl binecuvintează prin aceasta. Aceasta este reprezentat în Apocalips 12 : 5 ca răpirea copilului de parte bărbătească nou născut „la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie", unde ca Rege va paște pe toate națiunile, blocul lor răsăritean și apusean, cu „toiag de fer", ca să le zdrobească pe toate în războiul final al Armaghedonului. Că El este pus de Iehova Dumnezeu pe tron, arată și cere că Christos Isus este supus lui Iehova și nu este asemenea lui. Cum așa? Să examinăm dovada scripturală pentru aceasta. Această dovadă urmează.

10 În Psalmul 21 : 1-6 David s'a referit profetic la Christos Isus și la înălțarea Sa din morți și urcarea Sa pe tron ca Rege. El zice: „Doamne (Iehova), împăratul se bucură de ocrotirea puternică, pe care l-o dai Tu.... Căci i-ai ieșit înainte cu binecuvântări de fericire". De asemenea în Psalmul 45 : 6, 7 se referă la urcarea pe tron a lui Christos ca Rege în ceruri, și apostolul Pavel citează aceste versete și spune în Evrei 1 : 8, 9: „Cu privire la Fiul zice El: „Tronul Tău este Dumnezeu pentru totdeauna și veclnic; și un sceptru de dreptate este sceptrul împărăției Tale. Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea: de aceea Dumnezeu, Dumnezeul Tău Te-a uns cu undelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi!" (B. Americ. Stand... nota marg.) Îndreptați-vă acum atențiunea asupra faptului, că Iehova Dumnezeu este singurul, care dă aceste binecuvântări regale lui Christos Isus în ceruri! Acest fapt desființează crezul trinitar, conform cărui, nicio persoană nu este mai mare sau mai mică. Deoarece Christos Isus este binecuvântat în felul acesta de către Iehova, Dumnezeul Său, Iehova Dumnezeu, Cel ce binecuvintează, trebuie să fie mai mare și mai înalt decât acela, care este binecuvântat, pentru că apostolul Pavel explică regula: „Dar fără îndoială cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare".-Evrei 7 : 7.

11 Poziția lui Christos Isus a supunerii în împărăția lui Dumnezeu este arătată în aceea, că El șade la dreapta lui Dumnezeu, a lui Iehova, așa dar nu la mijloc. Așa citim în Psalmul 110 : 1: „Iehova a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi scaunul sub picioarele Tale!" (trad. străină) Pe acest text din Sfânta Scriptură apostolul Petru îl aplică la Christos Isus cel înviat.

12 Contrar lui Satan Diavolul, Isus Christos cel ridicat pe tron nu întrebuițează puterea Sa a împărăției, ca să se facă asemenea Celui prea înalt sau lui Dumnezeu. Înainte de a deveni om, n'a încercat să-și însușească locul și puterea lui Iehova prin răpire; noi citim despre aceasta: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Christos Isus: El, măcar

că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut că un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, oi S'a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor". (Filip.2:5-7) Tot așa nici acum, când s'a înălțat la dreapta lui Dumnezeu, nu va apuca nimic cu forța. Aceasta e dovedit prin aceea, ce trebuie să aibă loc conform profeției la sfârșitul domnie Sale, după ce va fi nimicuit pe toți dușmanii lui Iehova și ai omului. După ce apostolul Pavel a descris învierea lui Christos și apoi vorbește despre aceea, că El vine din nou spre a domni în împărăție, adaugă: „In urmă, va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicuit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă, care va fi nimicuit, va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui. Dar când zice că totul l-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce l-a supus totul. Și când toate lucrurile li vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentruca Dumnezeu să fie totul în toți". (1 Cor. 15:24-28) In loc deci, ca să încerce să pună pe Iehova Dumnezeu sub picioarele Sale și să-i răpească puterea, Christos Isus îl exceptează pe Iehova Dumnezeu; și la sfârșitul domniei Sale se supune el însuși lui Iehova Dumnezeu și arată, că trinitara „a fi asemenea lui Dumnezeu" este un neadevăr religios.

13 Nu folosește la nimic, dacă apărătorii treimii susțin, că Christos Isus se supune în împărăția lui Dumnezeu în cer numai pe cât privește natura Sa omenească, carnea și sângele Său; pentrucă sus în cer, în împărăția lui Dumnezeu, Christos Isus cel glorificat nu posedă o natură omenească. Nu n o i, ei apostolul Pavel spune după cum urmează: „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu", - 1 Cor. 15:50.

14 In această legătură printre'n sept. remarcabil, conform Scripturii, este compicmisă ideia religioasă, conform căreia, Tatăl, Fiul și „spiritul sfânt" ar fi trei persoane înzestrate cu rațiune și toate ar fi egale în rang, putere și existență vecinică. E vorba de faptul următor: In toate viziunile, cari sunt descrise în Apocalips, Iehova Dumnezeu este reprezentat șezând pe tron, iar cu privire la Isus Christos, Mielul lui Dumnezeu, este arătat, că stă în mijlocul tronului; dar nicăieri nu este arătat un „spirit sfânt", care ar șede în sau pe tron la stânga lui Dumnezeu. Căutați în Apocalips fiecare pasaj despre tronul din cer, și nu veți găsi acolo nicăieri menționarea unui „spirit sfânt". Pentruce se face o omitere atât de ofensătoare, dacă există într'adevăr o treime de persoane divine egale în ființă, nedespărțite și inseparabile? Mai departe mulțimea mare de oameni, care se vede stând înaintea tronului și înaintea Mielului, exclamă cuvintele: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!" Pentruce nu amintește ea niciun „spirit sfânt", dacă acest spirit ar fi o persoană dotată cu rațiune într'o divinitate trinitară? Dacă această „mare gloată" ar crede în crezul atanasian despre trei persoane egale în ființă, pentruce trece cu vederea atunci așa numita a „treia persoană", acest „spirit sfânt"? - Apoc. 7:9, 10.

15 In Apocalips 5:6 este descris, cum Mielul

lui Dumnezeu, înainte de a merge și a lua cartea pecetluită din mână dreaptă a lui Dumnezeu, stă în mijloc înaintea tronului lui Dumnezeu. Apărătorii treimei să explice mai departe, cum se face, că citim acolo cuvintele: „Un Miel stătea ca jünghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, cari sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în toată lumea. Există oare șapte „duhuri sfinte" în loc de unul, prin care treimea ar fi lărgită la o noime într'o s i n g u r ă divinitate"? (Apoc. 4:5) In timpul când Ștefan cel credincios a fost omorât cu pietre, conform Faptelor Apostolilor 7:55, 56 s'a întâmplat următoarele: „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu". Credinciosul Ștefan însă nu ne spune, că el a văzut stând sau șezând un „spirit sfânt" la stânga lui Iehova, prin care ar fi fost formată o „treime" inseparabilă. Să se observe deasemenea, că în descrierea venirii, în care Daniel a văzut, cum la sfârșitul puterilor politice ale creștei lumi Christos va fi ridicat pe tron, acest profet nu amintește nimic despre un „spirit sfânt", care s'ar fi putut vedea undeva în apropiere: „Mă uitam la aceste lucruri, până: când s'au asezat niște scaune de domnie. Și un îmbătrânit de zile a șezut jos... „M'am uitat în timpul venirii mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu ai omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S'a dat stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată". - Dan. 7:9-14.

16 Acest „Fiul ai omului", adică Christos Isus, prin primirea puterii în cer și pe pământ nu devine atotputernic. După învierea Sa din morți Isus Christos a declarat, că Tatăl și Dumnezeul Său l-a dat Lui pentru lucrarea Sa viitoare toată puterea necesară în cer și pe pământ. (Mat. 28:18) Că aceasta nu l-a făcut pe El atotputernic, arată apostolul Ioan. El descrie sfârșitul acestei lumi și zice: „Și în cer s'au auzit glasuri puternice, cari ziceau: Impărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Christosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.. Iți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vei, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărătești". (Apoc. 11:15-17) Observați numai, că nu se amintește nimic despre un „duh sfânt", care ar fi fost la Domnul, Dumnezeul atotputernic, și la Christosul Său. Observă afară de asta, că nici aici și nici altundeva în Apocalips, Isus Christos nu este numit Pantokrator-ul sau atotputernicul, și nici „duhul sfânt" nu este numit așa.

17 Iehova Dumnezeu, Tatăl, singur este Pantokrator-ul sau Atotputernicul. El dă Fiului Său Isus Christos toată puterea și autoritatea, de care are lipsă în cer și pe pământ, ca să-și exerciteze oficiul regal. Impună cu această putere sau autoritate Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, dă Fiului Său, Isus Christos spiritul sfânt, care nu este nicidecum o a „treia persoană" ci puterea impersonală, nevăzută, activă, care pornește dela Iehova Dumnezeu. Apostolul Petru a explicat aceasta la Rusalii, când a zis: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martorii ai Lui. Și acum, odată ce S'a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit dela Tatăl

ragaciunea Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți! (Fapte 2:32, 33) Mulțimea de popor ascultătoare ea însăși n'a văzut pe spiritul Sfânt. Ea a văzut numai, cum s'a manifestat el la Petru și ucenicii, cari erau împreună cu el, prin faptul că au vorbit în limbi, după ce flăcări de foc s'au așezat pe capetele lor, ceea ce a fost însoțit de vântul ca a unul vânt puternic. - Fapte 2:1-4.

18 Intrucât Isus Christos a ajuns la regalitate în anul 1914, El a turnat acest spirit sau această putere activă din nou asupra rămășiței credincioase a urmașilor Săi de pe pământ, și aceasta în impli-

nirea finală a lui Ioel 2:28, 29. Prin puterea (luminătoare, a acestui spirit sfânt, care vine de la Dumnezeu prin Christosul Său, vede această rămășiță acum pe Iehova Dumnezeu, pe Isus Christos și pe spiritul sfânt în raportul lor adevărat unul cu altul și recunoaște, că el nu formează un Dumnezeu întreit, o treime. În felul acesta privit din punctul de vedere al împărăției lui Dumnezeu se arată, că așa zisa „treime“ este o învățătură hulitoare, falsă. Cugetul ei fundamental este direct contrar împărăției lui Dumnezeu, care va fi guvernată prin Christos Isus.

Pentru ce nu învață Sfânta Scriptură o treime

ISUS Christos a mărturisit tot mereu, că El stă sub Iehova Dumnezeu, și s'a purtat corespunzător. Intreaga Sfânta Scriptură pune mărturie despre locul Său de supunere (subordonare) sub Iehova Dumnezeu, Cel Mai Înalt. Isus a vorbit despre Sine ca despre unul, pe care L-a primit Dumnezeu, Tatăl Său. În ultima Sa rugăciune, pe care a rostit-o în comunitate cu apostolii Săi credincioși, El a zis către Tatăl Său ceresc: „Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu“. (Ioan 17:3) Apostolul Ioan a auzit această rugăciune și ne spune: „Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-l dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui (ceea ce nu însemnează, că Tatăl nu păstrează nimic pentru Sine)“ (Ioan 3:34, 35) Mai departe, Isus a zis fariseilor cari se gândeau la omor: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M'ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n'am venit de la Mine însumi, ci El M'a trimis“. Isus Christos a fost trimisul sau apostolul lui Dumnezeu, și în această calitate El a fost „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre“. - Ioan 8:13, 39-42; Evrei 3:1.

2 Isus Christos nu s'a rușinat nicidecum să facă cunoscut faptul, că El este trimisul și deci mai mic ca Dumnezeu, Tatăl Său, care L-a trimis. Când a spălat ucenicilor Săi picioarele, a spus: „Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare, decât domnul său, nici trimisul mai mare decât cel ce l-a trimis.“ (Ioan 13:16, trad. str.) „Căci care este mai mare: cine stă la masă, sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? și Eu totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă“. (Luca 22:27) Ca cel trimis de Dumnezeu, Isus n'a fost mai mare decât Tatăl Său, Cel ce L-a trimis, și nici n'a fost la fel de mare. Ioan Botezătorul a făcut cunoscut în public, că el este trimis ca să boteze, și astfel el a venit ca un slujitor, care a stat sub Dumnezeu. În conformitate cu aceasta Ioan a botezat pe Fiul lui Dumnezeu în Iordan. (Ioan 1:32-34) Intocmai după cum Iehova Dumnezeu cu puterea Sa supremă peste Fiul Său Isus Christos a trimis pe acest Fiul pe pământ, așa a trimis și Isus Christos ca cap și maestru peste apostolii și ucenicii Săi pe aceștia, ca să propăvăduiască împărăția lui Dumnezeu. În rugăciune către Dumnezeu, către Tatăl Său, El a rostit cuvintele: „Cum M'ai trimis Tu pe Mine în lume, așa l-am trimis și Eu pe ei în lume. Neprihănitul Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am

cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M'ai trimis“. - Ioan 17:18, 25.

3 În trecut este tot așa de dovedit, că așa numitul „spirit sfânt“ este mai mic ca Iehova Dumnezeu și Christos Isus. Cum așa? Pentru că Isus a zis ucenicilor Săi, că Tatăl ceresc va trimite spiritul sfânt ca mângâietor în numele lui Isus, și Isus a adăugat de la Sine, că El va trimite pe acest spirit-mângâietor de la Tatăl la ucenicii Săi credincioși. La Rusalii, a declarat Petru, că Isus a turnat asupra lor acest spirit ca mângâietor. (Ioan 14:16; 15:26; Fapte 2:33) Acest „duh sfânt“ n'a posedat nicio natură omenească, și faptul, că el este trimis de Dumnezeu prin Christos, dovedește că el este supus atât lui Dumnezeu cât și lui Christos. Nu se poate spune, că spiritul sfânt este supus numai, în ceea ce privește natura sa omenească, pentru că el n'a posedat niciodată carne și sânge omenească. Singur acest fapt ar trebui să fie de ajuns, ca să zăbovească întreg șirul de idei al „treimii“, cu privire la egalitatea ființei unei persoane „spirit sfânt.“

4 Nimeni să nu-și ridice sprâncenele mlrat, dacă noi spunem, că Iehova Dumnezeu stă deasupra Fiului Său Isus Christos, să citiți la 1 Corinteni 11:3, unde apostolul scrie: „Dar vreau să știți că Christos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Christos“. În armonie cu faptul că Dumnezeu este Cel ce stă deasupra Lui și capul Său, Isus a declarat, că El n'a venit ca să facă voia Sa proprie, ci ca să facă voia Tatălului Său, nu ca să vorbească cuvintele sau învățăturile Sale proprii, ci pe acelea ale Tatălului Său.

5 În armonie cu profețiile timpului vechiu, Isus a zis El însuși că El este un slujitor al lui Dumnezeu și nu o persoană, care este asemenea lui Dumnezeu (în rang). Câteva exprimări profetice ale lui Iehova despre Isus Christos, servul Său, sunt următoarele: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc. Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata... și ostroavele vor nădăjdi în legea Lui“. „Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va face neprihăniți pe mulți, și va lua asupra Lui povara neleguirilor lor“. „Iată Robul Meu va propăși (va lucra înțelept. trad. str.)“ (Isaia 42:1-4; 52:13; 53:11) Aceste profeții au fost aplicate de către ucenici la Isus, cum poate dovedi aceasta fiecare om, prin aceea că se referă la Matei 12:17-21 și Faptele Apostolilor 8:27-37. Ucenicii n'au neglijat pe Isus Christos prin aceea că L-au numit „rob“ când au zis în rugăciunea generală în Ierusalim.

către Dumnezeu Domnul; „Impărații pământului s'au răsculat, și domnitorii s'au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. În adevăr, împotriva Robului Tău cel sfânt, Isus pe care L-ai uns Tu s'au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărîse mai dinainte mâna Ta și statul Tău”. - Fapte 4:26-28.

6 Cu puțin timp înainte de rugăciunea de mai sus a zis Petru Iudeilor despre Isus Christos cel glorificat: „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeu părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus... Dumnezeu după ce a ridicat pe Robul Său Isus L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvînteze, întorcînd pe fiecare din voi dela fărădelegile sale”. (Fapte 3:13, 26) Că această sevilitate a lui Isus față de Dumnezeu arată poziția Sa mai joasă și subordonarea Sa sub Iehova Dumnezeu, reiese în mod sigur din regula făcută cunoscut de însuși Isus: „Ucenicului nu este mai pe sus de învățătorul său, nici robul mai presus de domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui, și robul să fie ca domnul lui”. Aceasta nu însemnează însă, că un serv spre a fi asemenea stăpînului său, va deveni ca persoană una cu el și în același timp este, stăpînul său propriu și servul său propriu. (Mat. 10:24, 25) Către sfârșitul vieții Sale pămîntești, Isus a accentuat poziția mai mică a servului față de stăpînul sau maestrul său, prin faptul că a zis ucenicilor Săi: „Aduceți-vă aminte de vorba, pe care v'am spus-o: Robul nu este mai mare decât stăpînul său. Dacă M'au prigonitor pe Mine și pe voi vă vor prigonitor, dacă au păzit cuvîntul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M'a trimis”. (Ioan 15:20-21) Intrucît robul stă sub stăpînul său, trebuie să sufere împreună cu stăpînul său.

A nu-și plăcea lui însuși

7 Ca un serv, un apostol și ucenic al lui Dumnezeu, al lui Iehova, a marelui învățător, Isus Christos a căutat să placă Tatălui ceresc, Dătătorului Său de viață. Prin acest mers El a înțeles, că stă cu Tatăl Său pe aceeași treaptă. Spre a plăcea Tatălui prin ascultarea perfectă până la moarte, Isus S'a subordonat, adică a permis să se întîmple, da El să fie înălțat de către dușmanii Săi pe un stîlp de chinuire. Isus deci le-a zis: Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt, și că nu fac nimic dela Mine însuși, ci vorbesc după cum M'a învățat Tatăl Meu. Cel ce M'a trimis, este cu Mine; Tatăl nu M'a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-l este plăcut”. (Ioan 8:28, 29) Să presupunem acum, că Isus ar fi a „doua persoană” a unei treimi religioase, care stă pe aceeași treaptă ca părtășul ei, atunci El n'ar fi fost mai prejos decât oricare altul și ar fi avut libertatea de a-și plăcea Lui însuși. Totuși acesta nu a fost cazul, deoarece pentru Isus a existat unul mai mare decât El însuși, căruia a trebuit să-l placă: Tatălui Său ceresc. În acest înțeles scrie apostolul: „Căci și Christos nu și-a plăcut lui însuși; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine”. Acela, ale cărui ocări le-a purtat ca un serv, a fost separat și deosebit de El însuși, la fel după cum aproapele nostru creștin, cărora suntem îndemnați să le placem, sunt persoane deosebite de noi. Prin ur-

mare apostolul arată în spre Christos, care nu și-a plăcut Lui însuși, și întrebunțează mersul Său, ca un exemplu, pentruca să ne spună: „Noi, cari suntem tari,” suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne placem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapei, în ce este bine, în vederea zidirii altora”. - Rom. 15:1-3.

8 Hotărît și clar destul pentru toți, cari nu sunt apărători ai treimii, a făcut cunoscut Isus, că Tatăl stă deasupra Fiului Său. În parabola, în care compară pe urmașii Săi cu oi, Isus a zis: „Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu”. (Ioan 10:29) Dacă Tatăl este atât de înalt peste toți, aceasta cuprinde, că El este mai mare decât Fiul Său. Isus a spus aceasta ucenicilor Săi în următoarele cuvinte ce nu se pot înțelege greșit: „Dacă M'ați iubi, v'ați fi bucurat că v'am zis: Mă duc la Tatăl; căci Tatăl (Meu) este mai mare decât Mine”. (Ioan 14:28) Bină că Isus a fost încă în corp de carne când a spus aceste cuvinte; dar El după botezul Său în Iordan a fost născut de spiritul lui Dumnezeu, și a spune că Tatăl ar fi fost mai mare numai în ceea ce privește corpul sau natura omenească a lui Isus, înseamnă a susține ceva fără dovadă. Dacă Isus a înțeles aci sub pronumele personal Mine corpul Său, atunci El a înțeles din același motiv, când a zis Iudeilor „Mal înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu”, că trupul lui Isus sau natura omenească a existat înainte ca să fie Avraam. Aceasta ar însemna, că Isus încă înainte de venirea Sa pe pământ ar fi trăit în cer ca un om în carne. Dar firește că acesta n'a fost cazul. - Ioan 8:58.

9 Prin aceea, că Isus a acceptat natura omenească și a devenit om, vedem pe Isus, care a fost înjosit puțin sub ingeri din pricina suferinței morții. (Evrei 2:9), după cum ne spune Scriptura. Apărătorii treimii susțin, că Isus s'a înolat în cer împreună cu carnea și oasele și sângele. Atunci ar trebui să admitem de asemenea, că Isus Christos nu este numai pentru totdeauna mai pe jos decât Tatăl Său ceresc, ci de asemenea ar fi înjosit puțin sub ingeri. În contradicție directă cu acest cuget argumentează Pavel în primul capitol al epistolei către Evrei, că „Isus Christos a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de ingeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor”. (Evr. 1:3, 4) În armonie cu aceea, că Isus a ajuns mai presus de ingeri, zice Petru: „Prin învierea lui Christos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S'a înălțat la cer, și și-a supus ingerii, stăpînirile și puterile”. Aceasta desigur nu însemnează, că trupul lui Isus, în care a atârnat pe lemn, a fost înălțat mai presus de ingeri, pentru că un astfel de cuget este contrar sfintei Scripturi, conform Psalmului 8:4-8 și Evrei 2:9. Prin urmare Sfânta Scriptură învață, că Isus nu și-a luat într'adevăr trupul în cer și nici n'a putut să-l ia, pentruca prin aceasta să se facă pentru totdeauna mai prejos decât ingerii. El a mers ca spirit glorios în cer. Petru spune aceasta clar: „Christos, de asemenea, a suferit o dătare pentru păcate. El, cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorît în trup, dar a fost înviat în duh”. - 1 Pet. 18, 3:21, 22.

10. Intreagă dovada Sfintei Scripturi este contrară părerii celor ce mărturisesc treimea; pentru că

atunci când Isus a zis că Tatăl Său este mai mare decât Fiul, El nu s'a referit la trupul Său. El s'a referit la Sine Insuși ca persoană de sine stătătoare, și anume încă înainte de a fi venit pe acest pământ și a fi devenit om. N'a spus Isus de repetate ori, că Dumnezeu Tatăl L-a trimis pe El și că cel ce L-a trimis pe El este mai mare decât trimisul? Da, desigur; și când Dumnezeu a trimis pe Fiul, Fiul a fost încă în cer, prin urmare încă n'a fost un om din carne și sânge. Dumnezeu nu L-a trimis din Betleem sau din Nazaret ca om, ci L-a trimis jos din cer ca Fiul Său. Prin faptul că Iehova Dumnezeu a trimis în felul acesta pe Isus din cer, a descoperit, că El este mai mare ca Fiul, pe care L-a trimis jos.

11 Pentru că Tatăl a fost mai mare decât Fiul, a putut spune Isus ucenicilor Săi, ca să se bucure. Pentru ce? Pentru că a trebuit să rezulte ceva mai mare din aceea, când va merge în interesul lor la Tatăl Său. Isus a îndeplinit multe minuni în puterea spiritului lui Dumnezeu, care s'a odihnit asupra Lui. Dacă El acum merge la Tatăl, la mai Marele, acesta a trebuit să realizeze pentru ucenici ceva mai mare. Prin urmare El a zis în această cuvântare către ucenicii Săi: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl”, (Ioan 14:12) Da unu! ca acesta va face lucruri mai mari, „pentru că Eu merg la Tatăl Meu, care este mai mare decât Mine” asta este ceea ce a înțeles Isus prin aceasta.

Isus are un Dumnezeu peste Sine

12 Intrucât Iehova singur este Cel Mai Înalt și Cel Atotputernic, El este pentru Fiul Său Isus Christos un Dumnezeu. Fiul se închină prin urmare lui Iehova Dumnezeu, îl adoră și îl slujește. În cele patruzeci de zile ale Ispitirii în pustie, Satan Diavolul a venit la Isus și l-a promis toate împărățiile acestei lumi și gloria lor, dacă El se închină lui Satan. „Pleacă, Satano, l-a răspuns Isus. Căci este scris: Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”. Isus a citat acolo textul scris în Deuteronomul 6:13: „Să te temi de Domnul (Iehova), Dumnezeul tău, să-I slujești”. Isus a arătat Prin urmare lui Satan Diavolul clar și limpede, că El este hotărât, ca să țină tare la închinarea lui Iehova, a Dumnezeului Său. (Mat 4:8-10) Mai târziu a zis El femeii semaritence dela fântână, că El se închină lui Iehova. El l-a arătat deosebirea dintre El și poporul ei, Samaritenii, prin faptul că a zis: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine dela Iudei” (Ioan 4:22) Isus nu se închină cumva la Sine Insuși, ci se închină lui Dumnezeu.

13 În timp ce Fiul trăia încă în glorie cerească așa dar înainte de a deveni om, El s'a închinat lui Iehova, Celui Atotputernic și Celui Prea Înalt, ca Dumnezeul Său personal, înainte de a fi fost făcut ceva în întreg universul, Fiul s'a închinat Tatălui ca Dumnezeului Său. În Psalmul 22:1, 18 a fost spus dinainte, că Fiul pe pământ va spune într-o zi: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m'al părăsit, și pentru ce Te depărtezi, fără să-mi ajuți și fără să ascuți plângerile mele? Își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea”. Când Fiul Isus Christos a atârnat pe stâlpul de chinuire, s'a împlinit această profecie: „Și se pe la ceasul al nouălea

Isus a strigat cu glas tare: Eli, Eli Lama Sabactani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'al părăsit?” (Mat. 27:46) Isus, pe care fariseii și cărturarii L-au numit hulitor de Dumnezeu a recunoscut atunci pe Tatăl Iehova ca „Dumnezeul Meu”. A treia zi după aceea, când Isus a fost înviat, El iarăși a recunoscut pe Iehova pe Tatăl ca Dumnezeul Său personal. El a zis către Maria Magdalena: „Du-te la frații Mei, și spune-le că mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”. Aceasta arată, că Isus n'a fost nici Iehova Dumnezeu și nici o a „doua persoană” într'un „Dumnezeu întreit”. La o săptămână mai târziu, El S'a întrupat în carne și S'a descoperit lui Toma, și acesta care s'a îndoit a exclamat acum cu mirare: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” Prin această exclamație Toma n'a spus, că Isus a fost Iehova Dumnezeu. Pentru ce nu? Pentru că Isus spusese tocmai cu puțin timp înainte de aceea, că Iehova este Dumnezeul Său și și Dumnezeul lui Toma; și apostolul Ioan, care a scris exclamația lui Toma, spune imediat după aceea: „Dar lucrurile aceste au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Christosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în numele Lui”. Ioan 20:31,

14 Intrucât Iehova este Dumnezeul Său, Isus Christos, Fiul, l-a putut servi ca marele preot al Său. Un mare preot se închină Dumnezeului, căruia îl aduce jertfă, întocmai cum a făcut aceasta Aaron, marele preot al lui Israel. Un mare preot cu siguranță nu este la fel de mare ca Dumnezeul, căruia l se închină, căruia îi servește și căruia îi aduce jertfă. Fiul n'a susținut a fi egal cu Tatăl, prin faptul că s'a pus pe Sine Insuși în slujbă ca mare preot, ci El a așteptat după Tatăl Său, pentru ca acesta să-l pună în oficiu printr'un jurământ. Așa stă scris: „Nimeni nu-și la cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot așa și Christos; nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are dela Cel ce l-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Și cum zice iarăși într' alt loc: „Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec”. (Evrei 5:4-6) Droarece Christos. Isus trebuie să fie vecinic mare preot după rânduiala lui Melhisedec. El se închină în glorie cerească lui Iehova Dumnezeu vecinic ca Dumnezeul Său personal.

15 Spre mărlurie că Iehova, Tatăl, este pentru Isus, Fiul, atotputernicul Dumnezeu, scrie apostolul Petru: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Christos din morți, la o nădejde vie”, (1 Pet. 1:3). Și Pavel scrie: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Christos. Și mă rog de Dumnezeu Domnului nostru Isus, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui”. (Efes. 1:3, 17). În textul original grecesc este spus în 2 Corinteni 1:3 exact la fel ca în pasajul citat de mai sus din Efeseni 1:3; prin urmare citim în orice traducere a Bibliei, inclusiv cea catolică: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărui mângâier”. Ca dovadă pe mai departe pe lângă aceea că Iehova, Tatăl, este Dumnezeu, pe care Fiul Isus Christos îl adoră ca pe Cel ce stă peste El, scrie apostolul Ioan cu privire la

Isus: „Și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu Tatăl Său”. Apoc. 1:6: mai departe Apoc. 3:12.

Unitate, în ce privință?

16 Sprijinitorii treimeii sunt repede gata, să se sprijine pe textul din Ioan 10:30, pentru că Isus, Păstorul cel bun, zice acolo: „Eu și Tatăl u'n a suntem”. (Ioan 10:30) Dar unde este amintit un „spirit sfânt”? Nicio singură dată nu amintește Isus pe spiritul sfânt în parabola Sa despre Păstorul cel bun și oile Sale; și totuși e de lipsă trei persoane spre a forma treimea. Cuvintele lui Isus de aci ar putea vorbi cel mult pentru o doime. Dar să se observe, că Isus n'a zis, că El și Tatăl Său ar fi un Dumnezeu, spre a forma astfel un Dumnezeu compus din două persoane. În întreaga parabolă, Isus n'a spus nimic, pentru ca să sprijinească așa ceva. Mai mult, El a ilustrat, că Tatăl Său ceresc și El însuși urmăresc aceeași ocupație, interese și datorii comune și unul și același scop, cu care ocazie scopul lui Isus este legat din inimă cu cel al Tatălui Său. Isus ne învață, că Tatăl l-a dat oile, și că prin urmărire Iehova este Păstorul cel mare. Isus a fost „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”, cum s'a exprimat Ioan Botezătorul. Prin urmărire Iehova a fost și pentru Isus un Păstor, și un păstor este mai mare ca oile sale. Iehova a permis, ca Isus să fie condus „ca mielul la tăiere”, unde a rămas muț și n'a plâns, la fel ca o „oie înaintea celor ce o tund”. (Ioan 1:20, 36; Isa. 53:7) Astfel a vorbit David, păstorul și psalmistul, în Psalmul 23:1 în realitate profetic pentru Isus Christos, când a zis: „Domnul (Iehova) este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic”.

17 În parabolă a zis Isus mai departe: „Eu sunt păstorul cel bun”. Prin aceasta El a arătat unitatea Sa cu Tatăl, pentru că El a stat la o lucrare comună cu Tatăl Său și a lucrat cu El spre o țintă comună, spre salvarea vecinică a oilor. În armonie cu acest scop comun a zis Isus: „Eu le dau viață vecinică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:11, 14, 28-30) În urma acestora Iudeii, cari ascultau, au tras iute concluzii false și s'au pregătit să-L omoare cu pietre, deoarece l-au zis: „Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu”. Dar nici atunci Isus n'a susținut, că El este Iehova Dumnezeu El a declarat simplu, că El este „Fiul lui Dumnezeu”, pe care Dumnezeu L-a slințit și L-a trimis în lume. Isus a citit psalmul 82:6 pentru a dovedi, că-cu ocazia aceasta n'a spus nimic hulitor. El a arătat că și alții sunt numiți „dumnezei”.

18 Isus a făcut lucrările Tatălui Său. El le-a făcut în numele Tatălui Său și ca reprezentantul văzut al aceluia; și aceasta a fost, ceea ce L-a făcut pe El și pe Tatăl Său una. (Ioan 10:25, 37, 38) Acest a fi una n'a cerut, ca El să fie egal în ființă sau să fie de una și aceeași substanță ca și Tatăl. Cum devin una două persoane individuale separate și deosebite prin lucrarea împreună și interese personale și aceleași scopuri, ne ilustrează apostolul Pavel prin cuvintele: „Cel ce sădește și cel ce udă, sunt tot una”. Una în ființă sau substanță? Una în persoană? Una în ceea ce privește egalitatea în rang sau în putere? Nicidecum, ci una în lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta reiese clar din întreaga ex-

plicațiunea lui Pavel, unde citim: „Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitorii al lui Dumnezeu; prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu care face să crească. Cel ce sădește și cel ce udă, sunt tot una”. 1 Cor. 3:5-6.

19 Prin faptul că Pavel a sădit, Apolo a udat și Dumnezeu a făcut să crească, ei n'au devenit o treime, și nici Dumnezeu „întreit”. Pavel a fost un apostol al lui Christos, încă înainte ca Apolo să devină creștin, și el a posedat o răspundere mai mare și un post mai important în organizațiunea lui Dumnezeu decât Apolo, și totuși cei doi au fost una, pentru că ei au lucrat împreună în pace în organizațiunea și serviciul lui Dumnezeu. Deoarece în realitate Dumnezeu a fost acela, care a dat rezultate prin ei, Pavel a vorbit de biserica din Corint, pe care doară el a întemeiat-o cu toate acestea ca despre lucrarea de țarină a lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. 1 Cor. 3:9.

20 Că unitatea, care a existat între Fiul și Tatăl Său, a fost de felul acesta, a declarat-o Isus. În ultima Sa rugăcină, pe care a rostit-o în comunitate cu apostolii Săi credincioși. El a zis: „Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie un a cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie un a în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie un a, cum și noi suntem un a, - Eu în ei și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit un a, ca să curoască lumea că Tu M'ai trimis, și că i-ai iubit, cum M'ai iubit pe Mine”. (Ioan 17:20-23) În această rugăcină pentru starea de a fi una Isus n'a amintit nici o singură dată un „spirit sfânt”. Nimeni nu va susține în mod rațional din rugăciunea lui Isus de aici, că El a rugat pe Iehova Dumnezeu, pe Tatăl, ca „treimea” să fie lă-gită, pentru ca acești ucenici să devină o parte a Dumnezeului „din mai multe persoane”, și ca în locul treimii să rezulte o unitate multiplă a multor persoane într'un Dumnezeu și totuși toți să fie un Dumnezeu, toți egali în putere și slavă. Este de râs, nu altceva; veți zice vol. Și totuși credința într'o „treime” sau într'un „Dumnezeu întreit”, având în vedere rugăciunea lui Isus menționată mai sus, devine această absurditate

„Un Dumnezeu”

21 Teologii catolici, instruiți, au astăzi o cunoștință mai bună, decât să se sprijinească pe 1 Ioan 5:7, 8. În traducerea lor, Allioli, aceste versete sună: „Căci trei sunt cari mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei un a sunt. Și trei sunt cari mărturisesc pe Pământ: Duhul, apa și sângele, și aceștia trei un a sunt”. Ei știu, că cuvintele „în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei un a sunt. Și trei sunt cari mărturisesc pe pământ”, nu apar în manuscriptele grecești cele mai vechi cari există, și anume în MS. Vatican Nr. 1209 și în MS. Sinaitic, cari amândouă se trag din secolul al patrulea și în MS. Alexandrian din secolul al cincilea. Ei știu că aceste cuvinte nu apar în niciun manuscript grecesc, care este mai de mult

decât secolul al cincilea. Fără îndoială ele sunt o falsificare și un lucru intercalat nelăspărit.

22 În nota marginală la 1 Ioan 5: 7 lezuiții declară, și anume editorii Versiunii (englezești) Westminster a Noului Testament, volumul 4, din 1931, pentru a lăsa să rămână aceste cuvinte în traducerea lor și spun, că de fapt după părerea a „aproape a tuturor criticilor și a celor mai mulți scriitori catolici ai prezentului”, acele cuvinte despre treime nu se găsesc în textul original scris de apostolul Ioan, că însă editorilor romano-catolici nu le este permis să ștergă în vreo traducere cuvintele despre cari se discută, pe care traducere o fac pentru întrebunțarea romano-catolicilor, numai dacă Papa publică alte dispoziții în chestiunea respectivă. Traducerea din anul 1943, pe care a făcut-o un comitet episcopal dela „Confraternity of Christian Doctrine”, conține un comentariu asemănător în nota sa marginală despre 1 Ioan 5: 7.

23 Este la loc de a spune aici, că cuvintele îndoielnice nu stau nici în chiar Vulgata latină de Ieronim, care a fost făcută în secolul al patrulea și al cincilea, după cum reiese această din „Noul Testament latinesc după ediția lui Sf. Ieronim” editat din 1911 de Wordsworth și Wither. Cuvintele nu apar în niciun manuscris latin, care s'a făcut înainte de secolul al nouălea. Un scriitor latin, care nu este de o însemnătate că ar fi deschis drumuri noi, un anume Virgiliu din Thapsus, Africa de Nord, este primul, care citează textul către sfârșitul secolului al cincilea, așa dar, la mult timp după Ieronim. Traducerile moderne necatolice sunt destul de sincere, încât lasă afară cuvintele.

24 Toți apărătorii treimei se sprijinesc într'acestea foarte mult pe Ioan 1: 1, ca să-și sprijinească cugetele, că Tatăl și Fiul precum și „spiritul sfânt” sunt un Dumnezeu, în cece privește substanța și faptul de a fi sau a exista la fel în veci. Ei caută să explice în sensul de a alunga faptul, că în acest verset apostolul Ioan însuși face o deosebire între cuvintele „Dumnezeu” și „Cuvântul”, prin faptul că atunci când se referă la Dumnezeu întrebunțează articolul hotărât (ho în grecește), dar lasă la o parte acest articol hotărât unde se referă la „Cuvântul” ca „Dumnezeu”. Sprijinitorii treimei trec cu vederea peste faptul, că aici, în Ioan 1: 1, este amintit numai Dumnezeu și Cuvântul și niciun „spirit sfânt”, nici o a „treia persoană” a treimei lor. De fapt, Ioan amintește spiritul sfânt numai mai târziu cu 31 de versete, și anume în Ioan 1: 32, 33, unde descrie, cum a fost botezat Isus cu spiritul sfânt, care spirit n'a fost reprezentat vizibil printr'o persoană, ci printr'o pasăre, un porumbel. Vreau cumva sprijinitorii treimei să susțină, că duhul sfânt este supus lui Dumnezeu numai sub forma sa trupescă ca pasăre?

25 Ioan a știut bine, că Iehova Dumnezeu și Fiul Său, Cuvântul, au fost persoane individuale separate una de alta. În mod inteligent el a lăsat la o parte articolul hotărât (ho) când s'a referit la Fiul, spre a arăta deosebirea. Prin urmare versetele din Ioan 1: 1, 2 sună traduse corect: „Cuvântul a fost la început, și Cuvântul a fost la Dumnezeu, și Cuvântul a fost un Dumnezeu. Acest Cuvânt a fost la început la Dumnezeu”. Această traducere nu se trage dela noi; ea apare în „Noul Testament, într'o Versiune îmbunătățită, com-

pusă pe baza traducerii noi a Arhiepiscopului Newcome” (The New Testament in an Improved Version, upon the basis of Archbishop Newcome's New Translation). Acest William Newcome a fost până la moartea sa în anul 1800 arhiepiscop de Armagh și primate al Irlandei întregi. Exactitatea gramaticală a traducerii de mai sus poate fi verificată din nou de origines, care posedă The Emphatic Diaglott, prin aceea că examinează textul grecesc al acesteia și traducerea engleză din cuvânt în cuvânt de sub acest text grecesc.

26 Apostolul Ioan a știut, că „Cuvântul”, care a devenit Isus Christos, a fost creațiunea lui Iehova, da, prima Sa creațiune. Cum așa? Pentru că Ioan și-a scris raportul Evangheliei sale, inclusiv Ioan 1: 1, 2, cam în jurul anului 98 d. Chr., așa dar după Apocalips, pe care l-a dat Isus Christos lui Ioan cam în anul 96 d. Chr. și în acest Apocalips (descoperire) a zis Isus Christos către Ioan: „Iată ce zice Celce este Amin. Martorului credincios și adevărat, începutul zicirii lui Dumnezeu”. (Apoc. 3: 14). Cu expresiunea din acest loc „începutul” nu se arată spre autor, ci spre prima din creațiunea lui Dumnezeu, spre creațiunea, cu care a început Iehova Dumnezeu. Prin urmare, Ioan a introdus raportul Evangheliei sale cu cuvintele: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu (ho theós), și Cuvântul era Dumnezeu (numai theós). El era la început cu Dumnezeu (ho theós)”. — Ioan 1: 1, 2, trad. engleză Douay; vezi și Allioli.

27 „Cuvântul” sau Isus Christos a fost prima creațiune a lui Dumnezeu. Prin urmare când versetul următor spune: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El”. (Ioan 1: 3, Allioli). atunci se înțelege prin aceasta, că toate celelalte au fost făcute prin El ca unaalta sau servul lui Dumnezeu. Că aici se înțelege toate celelalte, se bazează pe același obicei biblic, pe care îl urmează și Ioan 12: 44, unde deasemenea se înțeleg câteva cuvinte mai amănunțite neexprimate ca cuprinse în el. Ioan 12: 44 sună: „Iar Isus a strigat: Cine crede în Mine, nu crede în Mine, ci în Cel ce M'a trimis pe Mine”. El a voit să spună prin aceasta, că o persoană, care crede în Isus, nu crede în El, ci crede numai în Dumnezeu, care L-a trimis pe Isus ca servul Său. Deși traducerea românească nu se exprimă exact așa, totuși Isus a înțeles, că cineva nu crede numai în Isus, ci crede deasemenea și în acela, care L-a trimis pe Isus. Noi trebuie ca să privim cuvintele numai și deasemenea ca cuprinse în text, pentru a pricepe înțelesul adevărat din cuvintele lui Isus. Același lucru este adevărat cu privire la textul, unde a spus Isus mai departe: „Și oricine Mă primește pe Mine, nu mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M'a trimis pe Mine”. (Marcu 9: 37). El a înțeles prin aceasta, că persoana aceea nu a primit numai pe Isus, ci deasemenea și pe Dumnezeu, care a trimis pe Isus, cum dovedesc aceasta textele în Matei 10: 40, Luca 9: 48, Ioan 13: 20. Tot la fel, deoarece Cuvântul a fost „la început” cu Dumnezeu, trebuie că a fost după acest început, așa dar mai târziu, că „Cuvântul” a început să facă lucruri, și anume pe toate celelalte lucruri, toate creațiunile de mai târziu.